

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **G. K.**, narozený X
státní příslušnost Gruzie
zajištěn v X
X

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2024, č. j. KRPA-105303-13/ČJ-2024-000022-ZZC

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 28. 3. 2024, č. j. KRPA-105303-13/ČJ-2024-000022-ZZC, se zrušuje.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „žalovaný“), jímž byla podle ust. § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T., DiS.

na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), stanovena doba zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění v délce 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že žalovaný porušil ust. § 2, § 3 § 50 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), § 126 písm. a), § 129 odst. 1, 4, § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dále čl. 28 odst. 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“) ve spojení s čl. 10 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu.
3. Správní orgán se nedostatečně vypořádal s možností uložení některého z alternativních mírnějších opatření. Zajištění představuje až nejzazší prostředek, kterým může být zasaženo do práv cizince. Důvody pro zajištění žalovaný specifikuje pouze obecně, bez dostatečné individualizace, nezohledňující řádně případ žalobce. Zákon o pobytu cizinců umožňuje uložení různých typů zvláštních opatření proto, aby byla šetřena práva cizinců, v případě možnosti jsou vždy upřednostňovány méně invazivní opatření oproti zajištění.
4. Žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 3. 2021, č. j. 41 A 10/2021-37, podle kterého zajištění cizince za účelem jeho předání podle nařízení Dublin III lze obecně akceptovat, pouze pokud splňuje podmínku přiměřenosti, tj. pokud neexistují jiná, mírnější opatření, která by stačila k dosažení účelu zajištění. Žalobce uvádí, že sice nemá na území ČR žádný z povolených typů pobytu, má však možnost se zdržovat v místě bydliště své známé, paní N. B., a to na v žalobě specifikované adrese v P. Paní B. je ochotna toto tvrzení žalobce podpořit svým čestným prohlášením. Zde by pak mohl správní orgán aplikovat ustanovení § 123b odst. 1 písm. c) a d) zákona o pobytu cizinců a naříditi žalobci povinnost setrvávat na této adrese a současně se hlásit policii, čímž by žalovaný měl přesné informace o pobytu žalobce. Toto čestné prohlášení bylo dodáno do správního spisu žalovaného i do spisu soudního.
5. Dále žalobce uvádí, že je schopen a ochoten složit finanční záruku ve smyslu § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V době namátkové policejní kontroly dne 27. 3. 2024 u sebe žalobce měl pouze nevelkou finanční hotovost, což mu však nelze nijak přičítat k tíži. Žalobce vlastní gruzínskou bankovní kartu a disponuje dostatečnými prostředky ke složení finanční záruky, např. v částce 1 000 EUR. Není však osobou znalou českého práva, a tak sám aktivně nenabízel složení peněžních prostředků, neboť se domníval, že by toto mohlo být posuzováno jako nabízení úplatku správnímu orgánu.
6. Žalobce je toho názoru, že v případě nevyužití některé z výše nastíněných alternativ mohl žalovaný přistoupit k alternativě zajištění dle § 123b odst. 1 písm. d) v podobě umístění například v některém z pobytových středisek. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 5. 2020, č. j. 7 Azs 417/2019-60, k této alternativě uvedl, že „je zřejmé, že zákonodárce toto zvláštní opatření zavedl právě pro případy, kdy se pobyt v zařízení pro zajištění cizinců jeví jako nadmíru přísné opatření...“.

7. Teprve v případě, že by nebylo možné některé z výše navržených zvláštních opatření účinně uplatnit nebo by žalobce toto opatření závažným způsobem porušil, bylo podle žalobce na místě přistoupit k jeho zajištění. Žalobce zdůraznil, že žalovaný je povinen podle ustanovení § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců po celou dobu zajištění cizince zkoumat, zda důvody zajištění trvají, což neučinil.
8. Podle názoru žalobce měl správní orgán zkoumat, zda existuje vážné nebezpečí útěku a zda je možné považovat jeho zajištění (vzhledem k okolnostem) za přiměřené. Žalovaný učinil toto hodnocení nedostatečně, odůvodnění je pouze formální a postrádá potřebnou míru individualizace ve vztahu k situaci žalobce. O šablonovitosti rozhodnutí svědčí například i formulace, že existuje reálný předpoklad předání cizince na území Francie.
9. Žalobce trvá na tom, že se do ČR dostavil v průběhu své dovolené za účelem zajištění oddacího listu, který je nutný k formalizaci italského pobytového statusu jeho manželky R. K., státní příslušnice Gruzie. Žalobce žije s manželkou v Itálii, tato je na něm plně finančně závislá. Zaměstnavatelem žalobce je pan N. M. C., státní příslušník Itálie, což může žalobce prokázat například potvrzením o notifikaci sjednané pracovní smlouvy o výkonu domácích prací (Rapporto di lavoro domestico) č. X italskému orgánu sociálního zabezpečení INPS.
10. Žalobce si nebyl žádným způsobem vědom, že by byl v Schengenském informačním systému (dále jen „SIS“) veden jako osoba, které byl odepřen vstup a pobyt na území členských států. To, že je na jeho italském dokladu (carta d'identità) uvedeno, že není platný pro cesty do zahraničí, je standardní informace, kterou tento doklad obsahuje pro všechny držitele, kteří nejsou italskými státními příslušníky (tedy i pro občany států EU či schengenského prostoru). Z této informace na italském dokladu totožnosti tedy rozhodně nelze nijak dovozovat, že žalobce o skutečnosti, že není oprávněn cestovat po schengenském prostoru a může pobývat pouze v Itálii, musel vědět. Žalobce se policii prokázal platným občanským průkazem Gruzie, do ČR přicestoval i s platným gruzínským cestovním pasem. V případě žalobce neexistuje vážné nebezpečí útěku, neboť s případným předáním do Itálie souhlasí. V Itálii má manželku a je zde zaměstnán, v ČR byl pouze na několik dní. Pro cestu do Itálie má dostatečné prostředky, je předpoklad, že při návratu do Itálie bude plně spolupracovat. Jeho situaci bylo možno vyřešit udělením povinnosti opustit území dle § 50a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se těmito velmi podstatnými okolnostmi vůbec nezabýval, jeho hodnocení tak nelze považovat za komplexní z hlediska existence vážného nebezpečí útěku. Napadené rozhodnutí je v tomto smyslu nepřezkoumatelné. Žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2022, č. j. 4 A 41/2022- 30.
11. Žalobce nepáchal na území ČR žádnou trestnou činnost, byl zde „pouze“ nelegálně. Správní orgán pak toliko s odkazem na údajnou vědomost žalobce o nemožnosti cestovat z Itálie po smluvních státech jej hodnotí jako osobu, která nerespektuje právní řád. Žalobce se domnívá, že takové hodnocení není na místě, neboť nezohledňuje nízkou společenskou škodlivost jeho jednání a to, že nebyl v zásadě nikterak narušen veřejný pořádek, ani nebyly ohroženy jakékoliv individuální či společenské zájmy v takové míře, aby důsledkem bylo nutné omezení osobní svobody žalobce. I konstantní judikatura Evropského soudního dvora pro lidská práva přitom právě povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu považuje za klíčové hodnotící hledisko, které musí vzít správní orgán při rozhodování o přiměřenosti rozhodnutí v potaz.

12. Žalobce také poukázal na rozhodnutí Krajského soudu v Ústní nad Labem ze dne 1. 6. 2015, č. j. 78 A 9/2015-58: „Pokud by se nelegální vstup a pobyt mohl považovat za předmětná objektivní kritéria, znamenalo by to, že všechny osoby, u nichž by v souladu s vnitrostátní úpravou došlo k posuzování možnosti zajištění dle Dublinského nařízení, bez dalšího splňují kritérium existence vážného nebezpečí útěku. Současně by šlo o jakousi argumentaci v kruhu, neboť k aplikaci článku 28 odst. 2 Dublinského nařízení by se přistoupilo, neboť cizinec vstoupil nebo nelegálně pobýval na území České republiky, a podmínku existence nebezpečí útěku by takový cizinec splňoval, protože nelegálně vstoupil nebo pobýval na území České republiky. Takový výklad soud shledává jako ryze účelový a jako takový jej považuje za nepřipustný.“
13. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je v tomto ohledu zcela obecné, což však nelze akceptovat s ohledem na povinnost správního orgánu zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, jak mu ukládá § 3 ve spojení s § 2 odst. 4 správního řádu. Kromě toho z výše uvedeného vyplývá, že žalovaný při vydávání napadeného rozhodnutí nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, čímž porušil § 50 odst. 4 správního řádu. Žalobce se domnívá, že odůvodnění rozhodnutí o jeho zajištění je na hraně přezkoumatelnosti.
14. Žalobce konečně upozornil na nesprávné poučení v napadeném rozhodnutí ohledně lhůty k podání žaloby, kde žalovaný nesprávně uvádí lhůtu 30 dnů, namísto správné lhůty 15 dnů, s ohledem na speciální ustanovení § 172 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.

III. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Má za to, že své rozhodnutí dostatečně odůvodnil. Z obsahu spisového materiálu je prokázáno, že žalobce pobýval na území ČR nejméně dne 27. 3. 2024, kdy byl kontrolován hlídkou Policie ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Taktéž ze spisového materiálu je průkazné, že s žalobcem bylo zahájeno řízení o udělení mezinárodní ochrany na území jiného smluvního státu aplikující postup podle nařízení Dublin III. Ze správního spisu je průkazné, zejména z pozitivní shody otisku prstů s daktyloskopickou sbírkou systému EURODAC, kam jsou vkládáni všichni žadatelé o mezinárodní ochranu v rámci zemí EU, že žalobce žádal o udělení mezinárodní ochrany na území Itálie, dne 12. 5. 2023. Žalobce je navíc veden v evidenci SIS jako státní příslušník třetí země, kterému byl odepřen vstup a pobyt na území členských států dle čl. 24 a 25 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1861, o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému (SIS) v oblasti hraničních kontrol. Dále je ze správního spisu průkazné, že žalobce dne 18. 2. 2021 požádal na území ČR o udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, kdy jeho žádost byla dne 6. 4. 2022 pravomocně zastavena, v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany na území ČR bylo vyvoláno řízení podle čl. 20 nařízení Dublin III, kdy Itálie akceptovala přijetí žalobce zpět na jejich území, a to do dne 13. 12. 2023.
16. K tomu, aby mohlo být přistoupeno k zajištění cizince za účelem předání podle nařízení Dublin III, musí dojít současně ke splnění čtyř podmínek. Za prvé je kladen požadavek, aby cizinec pobýval na území neoprávněně, o čemž v daném případě není sporu. Druhá podmínka klade nárok na existenci platného a účinného předpisu Evropského unie,

popřípadě uzavřené bilaterální dohody na úseku mezinárodního práva. I zde není pochyb o splnění této podmínky, neboť žalobce má být předán na základě nařízení Dublin III, které jako pramen sekundárního práva Evropské unie má bezprostřední právní důsledky v členských státech Evropské unie. Za třetí je nutné podřadit naplnění jedné z výčtu uvedených skutkových podstat obsažených pod ustanovením § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, jenž definuje objektivní kritéria vážného nebezpečí útěku. V neposlední řadě musí být zhodnocena otázka, zda v daném případě nepostačuje uložení mírnějšího prostředku ve formě zvláštního opatření za účelem vycestování (§ 123b zákona o pobytu cizinců).

17. Pokud z jednání cizince je zjevné, že zvláštní opatření nepovede k tíženému cíli (ukončit přechodný pobyt cizince na území), je policie oprávněna od uložení zvláštních opatření upustit a přistoupit přímo k zajištění cizince.
18. Předně žalobce spatřuje pochybení v postupu správního orgánu ve skutečnosti, že nedostatečně odůvodnil možnost uložení mírnějších prostředků. Této námitce nemůže žalovaný přisvědčit. Žalovaný zastává názor, že pobytová historie žalobce dostatečně svědčí o jeho neochotě respektovat rozhodnutí orgánu státní moci, jímž bude žalobci stanovena povinnost vrátit se zpět do země, která je příslušná k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce porušil povinnost pobývat na území ČR s platným oprávněním k pobytu, svévolně cestoval po území států Evropské unie, kde si podával žádosti o mezinárodní ochranu. Volba mírnějších opatření, než je zajištění cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu předání. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případné předání mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince. Jinými slovy pokud správní orgán shledá důvodnou obavu, že se cizinec bude předání vyhýbat, což bude nejčastěji vyplývat z dosavadního chování cizince, přistoupí přímo k jeho zajištění, aniž by nejprve užil zvláštní opatření dle § 123b. Po zhodnocení dosavadního chování cizince, dospěl správní orgán k závěru, že v jeho případě existuje důvodná obava, že se dobrovolně nevrátí do státu, který je příslušný k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a proto jej zajistil.
19. Žalobce dále uvádí, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené k okolnostem jeho případu a v jeho případě neexistuje vážné nebezpečí útěku, které by odůvodňovalo jeho zajištění. S tím žalovaný nesouhlasí. Z obsahu spisového materiálu lze vyčíst, že jednání žalobce dostatečně svědčí o jeho neochotě respektovat rozhodnutí orgánu státní moci, jímž bude žalobci stanovena povinnost vrátit se zpět do země, která je příslušná k jeho zpětvzetí.
20. Vážné nebezpečí útěku je definováno v § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, přičemž se nejedná o taxativní výčet, ale o demonstrativní vymezení jednání, u kterého lze zaujmout závěr, že v případě cizince hrozí vážné nebezpečí útěku. Vážné nebezpečí útěku lze shledat u cizince, který a) pobýval na území neoprávněně a dříve se již vyhnul předání do státu vázaného nařízením Dublin III, b) pokusil se o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného citovaným nařízením nebo takový úmysl je z jeho jednání zjevný, anebo c) pokud cizinec, který má být předán přímo nesousedí s ČR, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu.

21. Z obsahu spisového materiálu lze vyčíst, že žalobce v minulosti podal žádost o udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu na území státu Evropské unie (žalobce byl daktyloskopován na území Itálie dne 12. 5. 2023). Žalobce je navíc veden v evidenci SIS jako státní příslušník třetí země, kterému byl odepřen vstup a pobyt na území členských států. Dále je ze správního spisu průkazné, že žalobce dne 18. 2. 2021 požádal na území ČR o udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, kdy jeho žádost byla dne 26. 4. 2022 pravomocně zastavena, v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany na území ČR bylo vyvoláno řízení podle čl. 20 nařízení Dublin III, kdy Itálie akceptovala přijetí žalobce zpět na území, a to do dne 13. 12. 2023. Minimálně dne 27. 3. 2024 žalobce přicestoval na území ČR, a to z území Itálie, jak sám uvedl v protokolu o podání vysvětlení ze dne 28. 3. 2024. Ze sepsaného protokolu taktéž vyplývá, že žalobce si byl vědom skutečnosti, že má být předán ČR na území Itálie. Žalobce si musel být vědom skutečnosti, že pro svůj pobyt na území ČR potřebuje patřičné oprávnění. Žalovaný má za to, že z jednání žalobce je zjevný úmysl se dobrovolně nenavrátit do země, která je příslušná k projednání jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce nepřesvědčil správní orgán ani v tom, že by oprávněně samostatně vycestoval do Itálie. Sám v protokolu o podání vysvětlení ze dne 28. 3. 2024 uvedl, že jízdenku ani letenku zajištěnou na území Itálie nemá, i přestože tvrdí, že na území ČR přicestoval pouze pro oddací list. Je zřejmé, že žalobce nemůže oprávněně vycestovat na území Itálie, neboť tato nesousedí přímo s ČR.
22. Zvolený postup žalovaného správního orgánu má oporu i v judikatuře Nejvyššího správního soudu, jmenovitě v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 Azs 49/2015-51, kde soud se zabýval otázkou vážného nebezpečí útěku. Zde se Nejvyšší správní soud neztotožnil s námitkou stěžovatelů, že v jejich jednání nelze spatřovat obavu vážného nebezpečí útěku: *„Jelikož stěžovatelé měli setrvat na území Maďarska do rozhodnutí o jejich žádosti o mezinárodní ochranu, avšak tuto svou povinnost porušili a vydali se, dle vlastních slov, do Německa, aby zde podali novou žádost, lze rozumně očekávat, že naskytne-li se jim faktická možnost pokračovat v této cestě, opětovně nevyčkají svého předání do příslušného členského státu a pokusí se docílit své původní destinace. Již v minulosti prokázal, že neváhají vědomě porušovat právní předpisy států, jejichž státní hranice nelegálně překračují. V protokolech o výsledku účastníka správního řízení navíc stěžovatelé a) a b) shodně uvedli, že chtějí pokračovat ve své cestě do Německa. Žalovaná proto neporušila čl. 28 bod. 2 Dublinského nařízení, když stěžovatele a) a b) zajistila. Zvažovala především individuální okolnosti situace stěžovatelů, pročez nelze hovořit o automatické povaze rozhodnutí o zajištění.“*

IV. Obsah správního spisu

23. Ze správního spisu soud zjistil, že při kontrole hlídkou Policie ČR u stanice metra Muzeum v Praze byl dne 27. 3. 2024 kontrolován cizinec, který se prokázal občanským průkazem Gruzie. Z lustrací bylo zjištěno, že je veden v SIS jako nežádoucí (vyhlášeno dne 16. 11. 2022, žádající země je Itálie). K cizinci bylo dále zjištěno, že dne 18. 2. 2021 požádal na území ČR o udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, kdy jeho žádost byla dne 6. 4. 2022 pravomocně zastavena, byl žadatelem do 26. 4. 2022. V rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany na území ČR bylo vyvoláno řízení podle čl. 20 Dublinského nařízení, kdy Itálie akceptovala přijetí žalobce zpět na jejich území, a to do dne 13. 12.

2023. Ze systému EURODAC plyne, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany v Itálii dne 12. 5. 2023.
24. V protokolu o podání vysvětlení dne 28. 3. 2024 žalobce uvedl, že do ČR přicestoval 26. 3. 2024, z Itálie, chtěl si na ambasádě vyzvednout oddací list, to však nestihl. 28. 3. 2024 chtěl odcestovat zpět do Itálie, letenku ani jízdenku nemá, chtěl odcestovat autobusem. Finanční prostředky na pobyt a vycestování má. Adresu pobytu v ČR nemá, peníze má ty, co má u sebe, nějaké pak na účtu. Žalobce se zde oženil před dvěma lety, manželka je v Itálii, má dvě dospělé děti v Gruzii. V Itálii má žalobce azyl. Byl vyhoštěn, ale advokát mu řekl, že vyhoštění bylo zrušeno. Po obdržení oddacího listu měl v plánu cestovat zpět do Itálie. Na území ČR nikoho nemá. Je zdravý.
25. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce přicestoval v roce 2021 a od té doby neopustil schengenský prostor. Cizinec nepřesvědčil správní orgán, že hodlá do Itálie vycestovat sám a dobrovolně. Cizinec si byl vědom, že byl předán do Itálie. Žalobce potvrdil, že do Itálie vycestoval. Žalobce je veden v SIS jako nežádoucí. Cizinec přicestoval s ID kartou Itálie a cestovním pasem. Na kartě Itálie je jasně uvedeno, že doklad platí pouze na území Itálie a že na něj nemůže cestovat. Žalovaný neuvěřil tvrzení, že cizinec přijel jen pro získání oddacího listu, neboť je ženatý již dva roky, měl u sebe jen malý finanční obnos a neměl zajištěnou přímou letenku do Itálie. Cizinec si musel být vědom, za jakých okolností zde může pobývat. Musel si být vědom skutečnosti, že má vyslovený zákaz vstupu do schengenského prostoru, tvrdil, že má podané odvolání.
26. Cizinec tedy pobýval na území ČR bez oprávnění k pobytu, je oprávněn pobývat jen na území Itálie. Nebylo možné využít mírnějších opatření, neboť cizinec zde nemá žádné ubytování, žádné si zde nezajistil, nemá prostředky na návrat do Itálie, nemá koupenou zpáteční letenku, zároveň cizinec není oprávněn do Itálie cestovat přes další státy. Žalovaný konstatoval, že se cizinec snaží zůstat na území schengenského prostoru co nejdéle.
27. K alternativám zajištění žalovaný uvedl, že žalobce nemá žádné bydliště na území ČR, ani zajištěné ubytování, nedisponuje potřebnou finanční hotovostí (má „jen pár korun“). Nemá tedy finanční prostředky ani k zajištění ubytování, ani na složení finanční záruky. Nabídnutá částka zcela jistě nepokryje předpokládané náklady správního vyhoštění. Žalovaný shledal též nemožnost využití alternativ podle § 123b odst. 1 písm. c), d) zákona o pobytu cizinců, když po zhodnocení všech skutečností uzavřel, že cizinec neskýtá žádnou záruku, že bude dodržovat povinnost osobně se hlásit policii v době policií stanovené či zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly. Žalovaný též uvedl, že žalobce má zajištěné ubytování, ale neznal adresu, nebylo by tedy možné provést pobytovou kontrolu.
28. Doba zajištění byla stanovena na 30 dní. Žalovaný tuto dobu odůvodnil a zabýval se skutečností, zda v Itálii nedochází k systémovým nedostatkům v azylovém řízení.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

29. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jelikož účastníci řízení v zákonné pětidenní lhůtě po podání žaloby

nenavrhli projednání věci při ústním jednání a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.

30. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
31. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.*
32. Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců *policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo sousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.*
33. Podle čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III *členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.*
34. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*
35. Podle čl. 7 (Praktické způsoby přemístění) nařízení Komise (ES) č. 1560/2003, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 343/2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států, ve znění prováděcího nařízení Komise (EU) č. 118/2014:
 1. *Přemístění do příslušného členského státu může proběhnout jedním z těchto způsobů:*

- a) na žádost žadatele o azyl ve stanovené lhůtě;
- b) prostřednictvím kontrolovaného vycestování, kdy je žadatel o azyl doprovázen do místa nastoupení cesty úředním zástupcem dožadujícího členského státu, přičemž příslušnému státu je oznámeno místo, den a čas příjezdu žadatele o azyl v rámci dohodnuté lhůty;
- c) s doprovodem, kdy je žadatel o azyl doprovázen úředním zástupcem dožadujícího členského státu nebo zástupcem orgánu pověřeného dožadujícím členským státem jednat v dané záležitosti a předán orgánům příslušného členského státu.

2. V případech uvedených v odst. 1 písm. a) a b) žadatel obdrží propustku uvedenou v čl. 19 odst. 3 a čl. 20 odst. 1 písm. e) nařízení (ES) č. 343/2003, jejíž vzor je uveden v příloze IV tohoto nařízení, aby mu bylo umožněno vstoupit do příslušného členského státu a prokázat svou totožnost při příjezdu na místo a ve lhůtě oznámené mu v okamžiku doručení rozhodnutí o převzetí nebo přijetí zpět příslušným členským státem.

V případě uvedeném v odst. 1 písm. c) je propustka vydána tehdy, pokud žadatel o azyl nemá žádné doklady prokazující totožnost. Dobu a místo přemístění společně určí příslušné členské státy postupem podle článku 8.

3. Členský stát provádějící přemístění zajistí, aby žadateli o azyl byly před odjezdem všechny jeho doklady vráceny, svěřeny do bezpečné úschovy členů doprovodu k předložení příslušným orgánům příslušného členského státu nebo předány jiným vhodným způsobem.

36. Žalobce namítal nesprávné posouzení nebezpečí útěku a alternativ k zajištění.
37. Ač žalovaný správně ve vyjádření k žalobě poukázal na vymezení vážného nebezpečí útěku podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, z napadeného rozhodnutí není zcela zjevné, které z těchto bodů měl žalovaný za naplněné. V napadeném rozhodnutí je výčet rozhodných skutečností, zejména ve vztahu k zjištěním o pobytové historii žalobce a shrnutí jeho výpovědi. Dále žalovaný uvádí: „Tedy při posuzování podmínek pro zajištění správní orgán vzal v úvahu, že cizinec je na území ČR bez oprávnění k pobytu a není zde oprávněn pobývat ani cestovat. Kde je oprávněn pobývat, je území Itálie a rovněž za jeho osobu je Itálie odpovědná. Dále si musel být ostatně cizinec vědom svého neoprávněného vstupu a pobytu na území ČR. Následně se žalovaný věnuje otázce, zda lze použít mírnější opatření. Poté k nebezpečí útěku dodává: „Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec vědomě přicestoval bez oprávnění k pobytu na území ČR. Ostatně cizinec již po akceptaci předání do Itálie měl být do Itálie předán. Toto předání on sám zmařil tím, že do Itálie vycestoval. Cizinec je v Itálii označen za osobu, která je vyhoštěna. Pokud cizinec o této skutečnosti věděl, tak dle názoru správního orgánu se pouze deportu z Itálie snaží vyhnout a hledá smluvní stát, kde se hodlá usadit.“
38. Dále je z napadeného rozhodnutí zřejmé, že žalovaný vychází ze skutečnosti, že je s žalobcem vedeno řízení o azylu v Itálii a v Itálii má žalobce z tohoto důvodu legální pobyt. Žalovaný neuvěřil žalobci, že do ČR přicestoval pouze pro oddací list, neboť se tak stalo po dvou letech od sňatku, měl u sebe pár korun a neměl přímou letenku do Itálie. Neskýtal tedy záruku, že do Itálie vycestuje dobrovolně.
39. Soud shledal hodnocení vážného útěku jako nedostatečné. Předně je rozporný závěr žalovaného, že se žalobce snažil vyhnout deportu z Itálie, neboť mu bylo uloženo správní vyhoštění, zároveň žalovaný výslovně uvedl, že žalobce je na území Itálie oprávněn pobývat (z důvodu probíhajícího řízení o mezinárodní ochraně). Žalobce v rámci podání vysvětlení uvedl, že v Itálii má manželku a chce tam přicestovat zpět. Tuto okolnost žalovaný nehodnotil, stejně jako další vazby na Itálii (žalobce uvedl, že je kontaktní na adrese v Itálii, která je uvedena v jeho italském dokladu, žalobce má italské zdravotní

pojištění). Žalovaný nehodnotil (a když, tak v neprospěch žalobce), že po zastavení azylového řízení v ČR odcestoval dobrovolně do země příslušné rozhodnout o jeho žádosti o azyl – do Itálie. Žalobce nebyl na další vazby k Itálii při podání vysvětlení dotazován, přitom v žalobě uvádí též další podstatné skutečnosti, jako že je v Itálii zaměstnán, uvádí i číslo potvrzení o notifikaci sjednané pracovní smlouvy o výkonu domácích služeb a jméno svého zaměstnavatele. Také uvedl, že si na tuto cestu vzal v práci dovolenou. Manželka je na žalobci finančně závislá, také pobývá v Itálii. Bez dalšího neobstojí ani závěr o nevěrohodnosti tvrzení žalobce, že si přijel pouze pro oddací list, toliko s poukazem na skutečnost, že svatba proběhla před dvěma roky, když žalobce vysvětluje, že oddací list potřebuje pro účely úpravy pobytového statusu manželky v Itálii. Žalovaný také opakovaně uvádí, že žalobce neměl finanční prostředky na pobyt v ČR a k vycestování zpět do Itálie (což bylo vyhodnoceno jako skutečnost svědčící pro zajištění), toto tvrzení je však v rozporu s obsahem spisu, žalobce opakovaně uváděl, že má finanční prostředky pro pobyt i cestu zpět do Itálie. Sice měl u sebe jen velmi nízkou hotovost, ale žalovanému sdělil, že má peníze na účtu, měl také u sebe platební kartu (což je zjevné z úředního záznamu o umístění do policejní cely), tato skutečnost tvrzení žalobce o dostatku financí podporuje. Na podrobnosti (zejména výši finančních prostředků na účtu) nebyl žalovaným dotazován.

40. Pokud žalovaný verzi žalobce neuvěřil, měl možnost provést úkon podání vysvětlení mnohem podrobněji, žalobce nebyl dotazován, kde byl dvě noci v ČR ubytován, zda má doklad o přicestování, zda měl sjednaný termín na velvyslanectví a na jaký čas... Tyto skutečnosti zůstaly neobjasněny. Žalovaný se zaměřil na zjištění vazeb žalobce k ČR, tyto byly prakticky nulové, motivace k deklarovanému návratu žalobce do Itálie a jeho vazby k Itálii zůstaly neobjasněny (ač žalobce tvrdil, že v Itálii žije a v ČR je jen krátkodobě za účelem získání oddacího listu).
41. Soud shledal, že žalovaný bez zjištění základních skutečností nemohl dostatečně posoudit, zda existuje vážné nebezpečí útěku, nemohlo být ani hodnoceno, zda je zajištění žalobce přiměřené (ani zda lze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření).
42. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012-40, před zajištěním cizince za účelem jeho předání podle § 129 zákona o pobytu cizinců, je správní orgán povinen zvážit využití mírnějšího opatření, konkrétně zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b a § 123c citovaného zákona, a tuto úvahu promítnout do odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince.
43. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51, aby mohl správní orgán možnost aplikace zvláštních opatření svědomitým způsobem posoudit, musí v tomto směru zjistit relevantní skutkové okolnosti případu a učinit je obsahem spisového materiálu. Zpravidla tak bude vhodné např. prostřednictvím vysvětlení (§ 137 správního řádu) zjistit, zda se cizinec zdržuje na určité adrese a je ochoten pravidelně se policii hlásit [§ 123b odst. 1 písm. a) zákona], případně zda disponuje finančními prostředky ke složení finanční záruky podle § 123c zákona o pobytu cizinců. O možnosti využití zvláštních opatření by měl být cizinec informován.
44. Z protokolu o podání vysvětlení ze dne 28. 3. 2024 je zjevné, že žalobce výslovně sdělil, že kromě hotovosti (která byla skutečně velmi nízká) má i finanční prostředky na účtu. Z protokolu není zřejmé, že by byl dotazován na jejich výši, či zda byl dotázán, zda je ochoten je nabídnout jako finanční záruku. Žalobce zároveň v žalobě uvádí, že na účtu

má 1 000 EUR, které je ochoten jako finanční záruku nabídnout, nejde tedy o případ, kdy by na první pohled bylo zřejmé bez dalšího, že částka nemůže být považována za dostačující. Formulace otázky ke zjištění alternativ k zajištění může být pro cizince obtížně pochopitelná, na což soud poukazoval již v minulosti [„Dle §123b zákona č. 326/1999 Sb. lze cizinci uložit zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území, kdy zvláštní opatření za účelem vycestování je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly. Na jaké adrese se zdržujete a disponujete finančními prostředky?“]. Žalobce v žalobě uvádí, že konkrétní částku policii nenabízel, neboť se obával, že by to mohlo být posouzeno jako nabízení úplatku. Z protokolu není zřejmé, že by žalobci bylo jasné, že má možnost sdělit, jakou výši finančních prostředků má k dispozici, a tyto nabídnout jako finanční záruku. Tyto nejasnosti jsou v projednávaném případě o to významnější, že žalobce na začátku podání vysvětlení uvádí k výslovnému dotazu správního orgánu, že žádá o zastupování právním zástupcem a žádá o jeho přítomnost při podání vysvětlení. Jak bylo s touto okolností žalovaným naloženo, není z protokolu o podání vysvětlení, ani z napadeného rozhodnutí zřejmé. Žalobce tuto vadu v žalobě nenamítá, avšak tato okolnost je podstatná i pro posouzení vad, na které žalobce poukazoval. Soud má za to, že případná přítomnost zástupce mohla pomoci k podrobnějšímu zjištění rozhodných skutečností, žalobce mohl objasnit (případně též doložit) blíže skutečnosti svědčící pro jeho úmysl se do Itálie vrátit (skutečnosti, že je v Itálii žalobce zaměstnán, že si na cestu vzal z práce dovolenou, že žije v Itálii s manželkou, která je na něm finančně závislá...), žalobce mohl také hned zvážit, zda nabídne finanční záruku a v jaké výši, případně sdělit, zda je schopen se zdržovat na konkrétní adrese (jak později doložil čestným prohlášením své známé).

45. Žalovaný nemohl při hodnocení podmínek pro alternativu podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců použít argumentaci, že žalobce nemá finanční prostředky na zajištění ubytování, když žalobce výslovně uvedl, že finančními prostředky disponuje, má účet, ze spisu vyplývá, že v době zajištění měl u sebe i platební kartu, žalovaný po žalobci prokázání konkrétních finančních prostředků nepožadoval, žalobce neměl žádné indicie, že by tato okolnost byla pro žalovaného podstatná při posouzení alternativ k zajištění. Obdobné výhrady lze mít i k přímo odůvodnění nevyužití finanční záruky. Při hodnocení podmínek pro alternativu podle § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců pak žalovaný uvádí, že cizinec má zajištěné ubytování, avšak uvedenou adresu cizinec nesdělil včetně čísla popisného, což by případné kontaktování cizince učinilo jen velmi obtížným. Soud konstatuje, že žalobce žádnou neúplnou adresu neuvedl (v době podání vysvětlení neuvedl žádnou), odůvodnění nemá oporu v obsahu spisu.
46. Naopak nutno aprobovat závěr žalovaného, že cizinec byl povinen si ověřit, za jakých okolností může legálně cestovat po státech Evropské unie (ať již ve vztahu k uloženému

správnímu vyhoštění, či ve vztahu k podmínkám, za jakých mohou cestovat žadatelé o mezinárodní ochranu).

47. Pokud se žalobce v žalobě domáhal umístění v některém z pobytových středisek, s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2020, č. j. 7 Azs 417/2019-60, soud neshledal toto rozhodnutí relevantním k projednávané věci, neboť v odkazovaném případě bylo na tuto možnost poukazováno zejména pro případy, kdy se pobyt v zařízení pro zajištění cizinců jeví jako nadmíru přísné opatření, především pak v případě zranitelných osob, které by měly být primárně chráněny před eventuálními nepřiměřenými důsledky pobytu v zařízení pro zajištění cizinců. Žalobce neuvádí žádné skutečnosti obdobného charakteru. S tím souvisí i jeho námitka směřující k porušení s čl. 10 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu. Čl. 10 stanoví pravidla pro podmínky zajištění (oddělení žadatelů o mezinárodní ochranu od vězněných osob, přístup k venkovnímu prostoru, podmínky návštěv, respektování soukromí...). Žalobce (přestože žalobu podával poslední den lhůty pro podání žaloby, určitou dobu v zařízení pro zajištění cizinců tedy již pobýval) nespecifikoval, z jakých důvodů pro něj nejsou podmínky v Zařízení pro zajištění cizinců X vhodné, nebo v čem je porušován zmíněný čl. 10. Námitka je natolik obecná, že se k ní nelze vyjádřit. Soud pro úplnost podotýká, že ani další obecné odkazy na porušení jednotlivých zákonných ustanovení nejsou žalobním bodem.
48. Vzhledem k tomu, že zajištění představuje zcela mimořádný institut, neboť pro cizince znamená omezení, nebo (v závislosti na povaze, délce, důsledcích a způsobu zajištění) dokonce zbavení jeho osobní svobody, je nutné klást zvýšené požadavky na preciznost a přesvědčivost odůvodnění. V projednávaném případě nebyly zjištěny rozhodné skutečnosti pro objasnění nebezpečí útěku, přiměřenosti zajištění a pro zvážení uložení alternativ k zajištění, odůvodnění je pak částečně nepřezkoumatelné, částečně rozporné a částečně v rozporu s obsahem spisu.
49. Tento případ se značně liší od případu řešeného Nejvyšším správním soudem, na který poukazoval žalovaný (sp. zn. 2 Azs 49/2015), kde stěžovatelé požádali o udělení mezinárodní ochrany v Maďarsku, kde byli zadrženi policií, jejich cílovým státem pro podání této žádosti bylo Německo, následně nevyčkali rozhodnutí o mezinárodní ochraně v Maďarsku, nýbrž ihned pokračovali v cestě vlakem do Vídně, pak přes ČR, kde byli zadrženi a zajištěni. Z Maďarska tedy záměrně cestovali do Německa, kde hodlali zůstat a požádat o azyl tam. Žalobce oproti tomu již dobrovolně vycestoval do Itálie jako země příslušné k projednání jeho žádosti, zároveň v projednávaném případě lze shledat významné skutečnosti svědčící pro silnou motivaci k návratu do Itálie, v podstatě nejsou dány žádné indicie, že by měl v úmyslu setrvat dlouhodobě na území ČR či jiných států Evropské unie.
50. Pokud žalobce namítal, že v napadeném rozhodnutí bylo konstatováno, že je možné předání do Francie, je zřejmé, že jde o ojedinělý překlep v odůvodnění rozhodnutí, z napadeného rozhodnutí jako celku je naprosto zřejmé, že stát příslušný k projednání žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je Itálie. Tento ojedinělý překlep nezákonnost rozhodnutí nezpůsobuje, jde o zřejmou nesprávnost ve smyslu § 70 správního řádu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu lze v této souvislosti zmínit rozsudek ze dne 3. 11. 2011, č. j. 4 Ads 139/2011-400, v němž soud konstatoval, že *„(z)a zjevnou nesprávnost tak může být považována pouze chyba, ke které došlo zjevným a okamžitým selháním v*

duševní či mechanické činnosti osoby, za jejíž účasti bylo rozhodnutí vyhlášeno či vyhotoveno, a která je každému zřejmá. Zřejmost takové nesprávnosti vyplývá především z porovnání výroku rozhodnutí s jeho odůvodněním, případně i z jiných souvislostí.“ Otázku zjevnosti nesprávnosti v psaní je třeba hodnotit pohledem účastníků, přičemž v nyní posuzovaném případě chyba pro žalobce naprosto zjevná (srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2017, č. j. 6 As 147/2017-20).

51. Za těchto okolností nezbylo soudu než zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, zároveň skutkový stav popsáný v rozhodnutí je v rozporu se spisem [§ 76 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s.]. Soud současně se zrušením rozhodnutí nevyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, neboť po zrušení rozhodnutí o zajištění žalobce je nutno na toto rozhodnutí nahlížet, jako kdyby vůbec nebylo vydáno. Neexistuje tak řízení, v němž by mělo být pokračováno, protože podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců je vydání rozhodnutí o zajištění cizince za účelem předání prvním úkonem v řízení. Je-li tedy rozhodnutí zrušeno, neznamená to, že se věc vrací správnímu orgánu k dalšímu řízení, jak je ve správním soudnictví obvyklé (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Naopak to z povahy věci znamená ukončení řízení před správním orgánem (viz obdobně závěry rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012-34, a ze dne 25. 6. 2020, č. j. 5 As 107/2020-46).
52. Vzhledem k tomu, že se věc nevrací žalovanému se závazným právním názorem, vypořádání ostatních námitek by bylo nadbytečné.
53. Soud konečně nezpochybňuje, že žalobce není oprávněn cestovat po státech Evropské unie, samotná skutečnost, že Itálie přímo nesousedí s ČR by neměla být důvodem pro nezbytnost zajištění, když lze cizinci poskytnout součinnost k dobrovolnému přemístění do Itálie poskytnutím propustky ve smyslu nařízení Komise (ES) č. 1560/2003, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 343/2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států, ve znění prováděcího nařízení Komise (EU) č. 118/2014.
54. Co se týká námitky směřující do nesprávného poučení žalovaným, k tomuto soud konstatuje, že žalovaný skutečně žalobce nesprávně poučil ohledně délky lhůty pro podání žaloby, nicméně žalobce přesto podal žalobu včas, nebyl tedy nijak zkrácen na svých právech.
55. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci měl úspěch, žádné náklady mu však nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. dubna 2024

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně